

Aemei mod Schweiz (sag nr. 34/1995 af 29. maj 1997)

Sagsfremstilling:

Den iranske statsborger Aemei indrejste i maj 1990 i Schweiz med sin hustru og to børn og søgte asyl. Han henviste i sin asylansøgning til, at han havde haft tilknytning til Folkets Mujahedin-bevægelse og af den grund havde haft konflikter med de iranske myndigheder og bl.a. i 1983 var blevet idømt to års fængsel.

De schweiziske myndigheder meddelte Aemei afslag på asyl og lagde ved afgørelsen vægt på, at han havde oplyst utroværdigt og divergerende. Kort tid efter søgte Aemei om at få genoptaget sin asylsag, idet han henviste til, at han under opholdet i Schweiz havde været aktiv for en armensk og persisk hjælpeorganisation (APHO) hvis medlemmer, ifølge Aemei, blev forfulgt i Iran. Han henviste i den forbindelse til, at han sandsynligvis var blevet genkendt af bl.a. den iranske konsul i Schweiz, der besøgte APHO's stand i Bern. De schweiziske myndigheder afviste imidlertid at genoptage sagen, idet man ikke fandt det godtgjort, at Aemeis politiske aktiviteter i Schweiz var kommet til de iranske myndigheders kundskab.

Påstanden:

Aemei indbragte Schweiz for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de schweiziske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Iran, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav Aemei medhold i hans klage. Komitéen bemærkede, at forbudet imod udsendelse til tortur ikke kun beskytter personer, der har haft aktiviteter i hjemlandet inden indreisen i værtslandet, men også personer, der har haft aktiviteter i værtslandet. På den baggrund ville Aemeis eventuelle politiske aktiviteter i Schweiz principielt kunne udgøre tilstrækkeligt grundlag til, at de schweiziske myndigheder skulle afstå fra at udsende ham (pkt. 9.5).

Komitéen bemærkede herefter, at selvom der med rette kunne rejses en vis tvivl om troværdigheden af Aemeis forklaring, måtte den være helt sikker på, at hans sikkerhed ikke kompromitteredes i Iran.

Komitéen bemærkede i den forbindelse videre, at det ikke er nødvendigt, at alle sagens faktiske omstændigheder er bevist. Det er tilstrækkeligt, at Komitéen anser dem for at være tilstrækkeligt underbyggede og troværdige (pkt. 9.6).

For så vidt angik Aemeis påståede aktiviteter for Mujahedin-bevægelsen bemærkede Komitéen, at hans forklaring var præget af divergenser og modsigelser, hvorfor der med rette kunne stilles spørgsmålstejn ved hans troværdighed (pkt. 9.7).

Vedrørende aktiviteterne for APHO i Schweiz, bemærkede Komitéen, at de schweiziske myndigheder ikke betvivlede disse, og at man ej heller benægtede, at der havde været kontroverser mellem repræsentanter fra APHO og iranere i Schweiz (pkt. 9.7). Komitéen bemærkede herefter, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og gælder uanset arten af aktiviteter, den pågældende person påstår at have udført (pkt. 9.8).

Komitéen bemærkede endvidere, at menneskerettighedssituationen i Iran er alvorlig (pkt. 9.9). Afslutningsvis fandt Komitéen, at der samlet set forelå vægtige grunde til at antage, at Aemei og hans familie risikerede at blive underkastet tortur ved en udsendelse til Iran (pkt. 9.10).